

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 120. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789245168/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

piges tilbageholdenhed; så disse herrer ikke kom et skridt videre med deres hylding, end tilladt var. Den ene af disse: hr. H., en ungdommelig fusentast, spurgte mig en eftermiddag i en højtidelig tone, om jeg rådede ham til af alle kræfter at ile med at få sin embedseksamen, da ville han læse dag og nat og så komme tilbage til København. I min overgivenhed brast jeg i latter og sagde: »Jeg råder Dem til at læse af alle kræfter; det kan aldrig skade at have sin eksamen,« og dermed løb jeg leende ud ad døren. I flere dage efter denne samtale indfandt han sig med et mur og fortrædeligt ansigt. Hr. S.s godhed for mig var mere stille og derfor dybere. Denne mands hengivenhed for mig tog i årenes løb den retning, som er den mest smigrende for en kvinde, nemlig at en sådan følelse går over til et virkeligt venskab, som tid og afstand ikke formår at køle. I 30 år har denne mand nu været min ven, og aldrig besøgte han København, som næsten skete hvert år, uden at besøge mig og forsikre mig om sit uforandrede venskab og sin hengivenhed.] Begge disse herrer rejste til Christiania en månedstid inden vor afrejse dertil og glædede sig i håbet om vor snarlige ankomst til deres hjem og til de danske forestillinger, vi der agtede at opføre; thi de var begge lidenskabelige beundrere af skuespilkunst.

Dagen kom, den længselsfuldt ventede dag! Da jeg havde omtalt min frygt for søsyge til Heiberg, sagde han, at det bedste middel der imod var at lægge et ark postpapir på hjertekuffen. Den morgen, vi skulle rejse, sendte han mig derfor et ark papir til dette brug, hvorpå han havde skrevet et digt: »Præservativ mod søsyge«, hvilket siden er trykt mellem hans lyriske digte. Da det var skrevet på så smukt papir og så sirligt, nænnede jeg ikke at krølle det ved at lægge det på den bestemte plads, hvoraf også fulgte, at søsygen indfandt sig; men senere har jeg virkelig gjort den erfaring, at midlet er probat. Af Heibergs digt havde jeg den nytte, at medens søsygen syntes at nærme sig, opmuntrede jeg mig i stilhed med at recitere de skønne rytmer og derved forsøde mig de ubehagelige øjeblikke, som denne latterlige syge frembringer.

I det dejligste forårsvejr af verden var vi gået ombord først i juni måned 1829. Jeg havde imidlertid aftenen i forvejen og i morgenstunden været meget beklemt om hjertet ved at tage afsked med forældre og søskende og mine øvrige venner. Da damp-

skibet passerede Bellevue, lød der 3 kanonsalutter derfra, hvilke blev besvarede af kaptajnen på vort skib. »Hvem er det fra?« råbte nu alle ombord. Da fortalte Wexschall, som var indviet i hemmeligheden, at det var Heiberg og Chr. Winther, der bragte os denne afskedshilsen. Da skibet kom længere frem, og den danske kyst svandt mere og mere ud af syne, satte jeg mig stille hen i forstavnen, så ud over den blanke havflade og hengav mig til mine blå længsler. Idet jeg her sad tavs og hensunken i mig selv, blev jeg vækket af Nielsen, der, uden at jeg havde set ham, stod ved min side. I en bitter og heftig tone udbrød han: »Gud bevarer! Sidder De her og græder? Er det professor Heiberg, disse tårer gælder?« Jeg blev stødt og svarede trodsigt: »Ja det er.« Nu styrtede han bort, for hen til madam W., sagde at han øjeblikkeligt ville sættes i land; han kunne og ville ikke rejse med mig, da han umuligt kunne tåle min uforskammede opførsel imod sig. Efter at hun havde anvendt nogen tid for atter at bringe ham til ro og få ham til at opgive sin flugt fra skibet, kom hun hen til mig og sagde: »Men Hanne, hvad er dog alt dette? Nielsen siger, du har været så uforskammet imod ham – kan du dog ikke holde fred med ham?« Jeg fortalte hende nu vor korte samtale ord til andet. Hun rystede på hovedet og gik. Fra dette øjeblik af var handsken kastet mellem Nielsen og mig; og nu indtrådte et fjendskab fra hans side, der har bragt mig ikke få ubehageligheder.

Vi ankom lykkeligt til Christiania, hvor vi med længsel ventedes af alle teatervenner. Nielsen havnede sig nu på mig ved at omtale mig på den ufordelagtigste måde for alle i denne fremmede by. Han havde et eget talent til at bagtale og kunne gøre dette med så meget mere klem, som det ingenlunde kom ham an på sandheden, når han kun opnåede, hvad han ville. Denne slette egenskab betegnede professor David engang i et brev til mig flere år efter på følgende karakteristiske måde: »Nielsens gulgrøn-sort-spillende-edderboblende-bagvaskelsesrullende hads-kilde.« Hvad der nu forøgede hans had og forbitrelse imod mig under vort ophold her, var, at de fleste stykker, man her agtede at opføre, var beregnede på hans bravurroller. Men nu ville ulykken, at »Preciosa« blev opført, og da de gode unge nordmænd først havde set dette stykke, betoges de af en sådan entusiasme, at de så godt